

S

P

I

N

A

V

E

P

mark

E

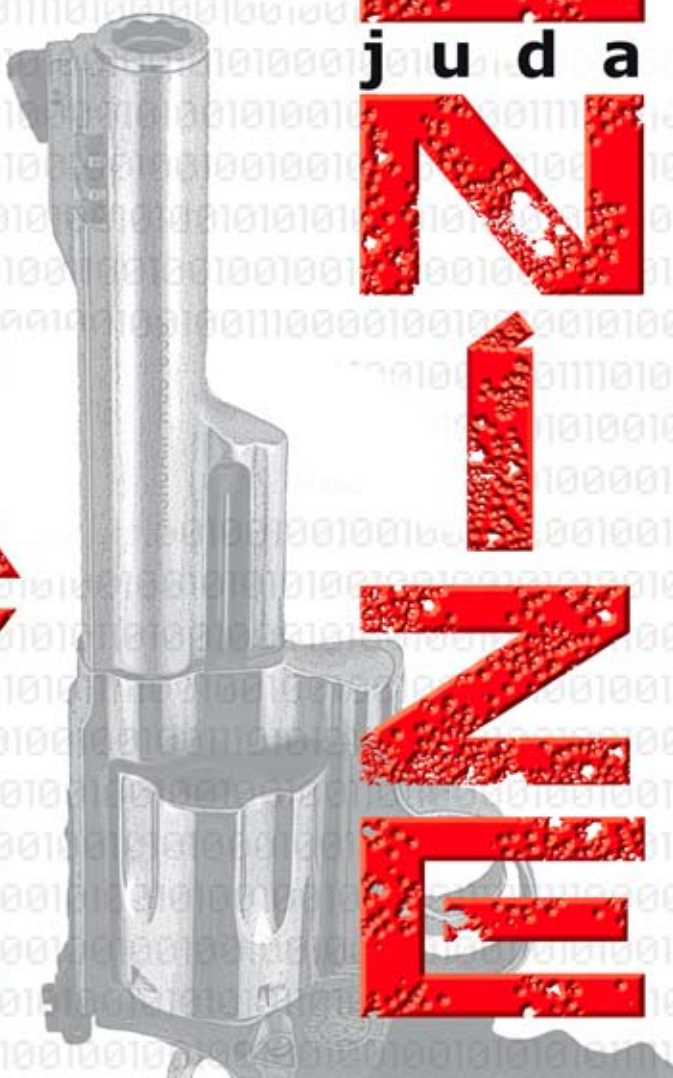
j u d a

N

I

Z

E

Rád bych poděkoval všem, kteří mi pomohli svými radami při psaní této knížky nebo jinak přispěli k jejímu vzniku. Děkuji Borkovi, panu Dvořákovi, Evě, Honzovi, Ireně, Jáře, Jirkovi a jeho choti, panu Krušínskému, Liborovi, Martině, Martinovi, Michaele, Petrovi, Radkovi, Renatě, Rostovi, Tomášovi, Vendovi a všem dalším.

Marek Juda

Špinavé peníze

■ Děj této knihy je smyšlený a veškerá podobnost s reálnými osobami nebo událostmi je náhodná.

Copyright text 2011 © Marek Juda
Cover design 2011 © Rostislav Sládek
Photo 2011 © Luděk Krušínský

ISBN 978-80-260-1428-7

Kriket je indický národní sport

Pátek 14. května

Rána kriketovou pálkou do temene hlavy přišla z ničeho nic. Zatmělo se mu před očima a klesl na kolena. Ještě před malou chvílí se pokojně procházel se dvěma turistkami z Evropy po pláži lemující rozbourené moře Bengálského zálivu u indického města Puri. Jenže Ajták byl značně tvrdohlavý v obou významech tohoto slova. Místo, aby si lehl na zem a nechal se okrást, pokusil se vstát. Dva menší šlachovití mladíci z blízkého Baliuparského slumu ho oběhli a jeden z nich ho udeřil pálkou ze strany do obličeje, čímž mu zlomil lícni kost. Přetl také nerv zajišťující fungování poloviny obličeje a části zubů. Ani po druhé ráně neomdlel a začal se s útočníky přetahovat o jejich zbraň. Tento konkrétní kus pocházel z domácí výroby, takže se Ajtákově do dlaní zabodl nespočet třísek z jeho drsného povrchu. Zločinci se báli prodlužovat zápas, vytrhli mu pátku z ruky a vzali do zaječích. Měl štěstí, že indickým národním sportem je kriket, a ne baseball, protože to už by jeho lebka nezvládla. Rychle se snášela tma. Dusný den střídala noc. Listy palem vlály ve větru, moře šumělo a z roztržené kůže na hlavě se řinula krev barvící vpředu i vzadu bílé tričko na rudo.

Zloději mu nic neukradli. Kdyby se jim podařilo dostat do Ajtákových kapes, zjistili by marnost svého počínání. Nenosil u sebe peníze, mobil ani žádné jiné cennosti. Dívky z jeho doprovodu byly fyzicky v pořádku, jen se potýkaly s menším šokem. Pomohly Ajtákově na nohy a odvedly ho do nejbližšího hotelu k základnímu ošetření. Recepční nezaváhal. Uvědomil si svou povinnost vůči spoluobčanům, zavolal do místní televizní stanice a teprve poté pro sanitku. Do ordinace státního lékaře již Ajtáka doprovázel televizní štáb. Když mu lapiduch sešival bez umrtvení rány neumělým velkým stehem, sledovalo vše pozorné oko kamery. Přece jen není přepadení turistů v Indii tak častá událost. O hodinu později a dvě patra výš soukromý lékař, tentokrát již bez přítomnosti médií, odstranil z hlavy deset stehů a úhledně je nahradil dvojnásobným počtem. Opět bez umrtvení. Ajták oproti všem očekáváním neutrpěl otřes mozku. Nechtělo se mu zvracet, jen necítil levou polovinu obličeje. Po dvou hodinách od přepadení odmítl kapačku, podepsal revers a přes protesty lékaře opustil nemocnici.

Speciální policejní skupina pod velením superintendanta Sanjaye Kumara mezi tím vyvíjela horečnou snahu o dopadení pachatelů a zatkla velké množství podezřelých. Celý zástup nahnala do Ajťákova hotelu k identifikaci. Přestože nebyl schopen nikoho z nich poznat, neboť mu všichni Indové přišli jeden jako druhý, byli dva muži vybráni, uvězněni a podrobeni výslechu.

Druhý den dorazila k Ajťákovi do hotelu opět televize. Matka jednoho z podezřelých prosila, aby vzkázal veřejně policii, ať nezatýká nevinné občany. Ajťák souhlasil a pronesl na obrazovkách v indických domácnostech své poselství: „Police, don't arrest innocent people.“ Nedostatek důkazů nebo přílišná publicita přiměly muže zákona k propuštění obou uvězněných mužů. O týden později a tisíc kilometrů daleko k němu přistoupil neznámý člověk, jenž ho poznal podle fotografie v novinách. Pozdravil ho a sdělil mu, že už pravé pachatele zadrželi. Našli u nich zakrvácené oblečení se stejnou krevní skupinou, jako je ta jeho, a také útočnou zbraň, ocelovou tyč. Na námitku, že dostal do hlavy kriketovou pálkou, muž jen pokrčil rameny. Zločinci byli odhaleni, čeká je přísný trest a cizí turisté se už v Indii nemusejí ničeho bát. Ajťák si z tohoto zážitku kromě jizev odnesl dvě ponaučení. Za prvé, že spoléhat se na policii je naivní, protože jejím hlavním cílem je vyřešit případ bez ohledu na realitu. Za druhé, že už nikdy v životě nechce být obětí zločinců.

Nabídka

Čtvrtek 28. října

Pokud pracujete v bance v oddělení informačních technologií, jste pravděpodobně mladšího až středního věku, mužského pohlaví, jste nadprůměrně inteligentní, podprůměrně komunikativní a téměř jistě nejste zločinec. Všechny finanční instituce věnují velkou pozornost zabezpečení svých systémů proti vnějším hrozbám. Je velmi těžké, až nemožné nabourat se zvenčí do těch správných počítačů. Nejslabším článkem jsou lidé uvnitř. Hlavním důvodem, proč zaměstnanci IT v bankách téměř nepáchají zločiny, je to, že se na nekalou činnost v drtivé většině případů přijde. Je to jen otázka času. Téměř vždy se dá dohledat, kdo určitou operaci provedl. I tak je možné sebrat peníze a včas zmizet

do země, která nemá s naší vlastní smlouvu o vydávání zločinců. Hlavními faktory jsou množství ukradených peněz a také ochota dotyčného k věčnému exilu v cizině. Pracovníci IT nemají, až na výjimky, ty správné morálně volní vlastnosti k takto zásadní změně životního stylu, a proto je třeba tyto osoby na šikmou plochu maličko postrčit. V Ajťákově případě se to stalo v parčíku, cestou z restaurace, kde se k němu z obou stran připojili dva pánové.

„Dobrý den, pane Novotný,“ pronesl vlídně ten mohutnější a starší. Mladší jen kývl hlavou. Ajťák si je prohlížel s marnou snahou někam je zařadit. Oba měli na sobě tmavé kabáty, jako nějaké uniformy. Nestáli vedle sebe, jak by se dalo při rozhovoru dva na jednoho očekávat, ale drželi mezi sebou velký rozestup. Starší působil uvolněným dojmem, mladší měl pokrčená kolena, jako by se na něj chystal skočit.

„Dobrý,“ utrousil Ajťák.

„Požádám vás o pět minut vašeho času. Mám pro vás takovou obchodní nabídku,“ pokračoval větší pán.

„Nabídku, kterou nebudete moct odmítnout,“ zašklebil se na Ajťáka ten menší.

„Děkuji, nechci,“ odpálkoval je Ajťák a pokusil se mezi nimi projít. Úspěšně tuto taktiku používal při hovoru s nutiči od telekomunikačních firem i obskurních sekt. Daleko ale nedošel. Při druhém kroku se mu do žaludku zabořila pěst menšího muže. Ajťák se zlomil v pase a během několika vteřin vyhodil všech pět piv, jimiž přispěl k oslavám vzniku samostatného československého státu. Starší pán se zatvářil znechuceně, mladší se hlasitě rozchechtal. Kolem se rychlým krokem prohnala důchodkyně s nákupní taškou. „Zase ti opilci,“ nadávala. Oba muži počkali, dokud Ajťák znovu nepopadne dech. Starší mu podal papírový kapesník, aby si mohl utřít ústa.

„Tedy ještě jednou. Rádi bychom využili vaší práce v bance pro jednu specifickou záležitost. Nechceme, abyste kradl cizí peníze, jen nám pomůžete přemístit určitou sumu z jednoho účtu na jiné, vámi založené účty – a poté pryč do zahraničí. Dostanete pochopitelně z této operace slušnou provizi. Celé to nezabere ani den.“

„To nejde,“ lupal po dechu zelený Ajťák. „Přišlo by se na to.“

„Vy jste odborník. Je ve vašem vlastním zájmu zamaskovat stopy. Necháme na vás, jak to provedete.“

„To fakt nejde. Do týdne by to někdo zjistil.“

„Týden je strašně dlouhá doba a vy to s počítači umíte.“

„Něco smazat nejde. Ze systému by trčelo moje jméno.“

„Jako vocas,“ zasmál se opět mladší muž.

„Schází vám správná motivace,“ hleděl mu starší pán zkoumavě do očí. „Jak říkají Němci: entweder, oder. Pomozte nám a přijďte si na slušné peníze. Budete to sabotovat a odskáčete si to. Tak co říkáte naší nabídce?“

Ajták jen mlčel. Na to se nedalo nic odpovědět.

„Ještě pro úplnost bych rád dodal, že není dobrý nápad chodit na policii. My jsme totiž od policie.“ Starší muž vyndal z vnitřní kapsy svého kabátu pouzdro a ukázal mu služební průkaz kriminalisty. „Pokud půjdete na policii, zjistíme to a zabijeme vás. Když půjdete na inspekci, zjistíme to a zabijeme vás. Jestli se obrátíte na někoho ve vaší bance nebo na ministerstvu financí, zjistíme to a zabijeme vás. Zkuste o tom s někým promluvit, naznačit nebo jen mluvit ze spaní a zabijeme vás. Než jsme si vás vybrali, pečlivě jsme vás prověřili. Neustále vás sledujeme a máme ve vaší blízkosti své lidi. Máme také přátele ve všech státních institucích, které by se mohly věnovat vaší případné stížnosti. Nikomu na vás nezáleží, jste postradatelný. Když nebudete spolupracovat, zmizíte a my si najdeme někoho jiného. Vraťte se domů a přemýšlejte. Do dvou dnů se vám ozveme s detaily naší transakce. Udělejte to správně a vyděláte na tom, zkuste nás podfouknout a jste mrtvý.“ Na to se otočil a odešel bez rozloučení. Mladší chlapík si chvíli prohlížel Ajtákových obličej, jako by mu chtěl vrazit ještě jednu ránu. Pak napodobil prsty pravé ruky pistoli, udělal „puf“, zasmál se a zmizel za svým partnerem.

Ajták nevěřičně postával na chodníku. Za chvíli se mu podařilo dát se trochu dohromady. Vyběhl obloukem přes trávník podél řady křoví, kolem soustavy jezírek, kterým říkal Gabčíkovo, až k parkovišti u obchodního centra. Tam se zastavil ve stínu za stromy a pátral pohledem po svých nových přátelích. Zahlédl je, jak procházejí každý zvlášť hlavním vchodem dovnitř. Na moment počkal, než se opatrně z boku přiblížil k proskleným dveřím. Bylo tam stále příliš mnoho lidí. Pokusit se je sledovat v téhle skrumáži by bylo příliš riskantní. Vsa-dil tedy vše na to, že nejdou za nákupy, ale snaží se zmizet v davu. Oběhl budovu a celý udýchaný zapadl do vchodu paneláku na protější straně. Za okamžik

vyšel nejprve ten mladší a po něm i starší muž. Jako by se neznali. Po třiceti metrech se potkali u modré octavie. Starší odemkl, vlezl za volant, počkal, až se dovnitř nasouká ten mladší, a v klidu odjeli směrem do centra. Kužely světel z jejich reflektorů přeběhly po panelovém domě. Ajták si zapsal do mobilu poznávací značku, i když mu vůbec nebylo jasné, k čemu to může být dobré. Nebyl žádný hacker ani neměl nikoho známého v evidenci motorových vozidel. Byl to jen takový reflex získaný z televizních detektivek.

Doma se pečlivě osprchoval. Břicho ho bolelo, ale nebylo tvrdé, takže snad nehrozilo vnitřní krvácení. Žebra zůstala nedotčena. Lehl si do postele a přemýšlel o své situaci. Nejlepší by bylo se s někým poradit. V bance mohli mít ti dva nějaké komplice, tam za nikým jít nemohl. Určitě si ho nevybrali náhodou. Někdo jim ho musel vytipovat. Obrátit se na policii mu také nepřišlo jako nejlepší nápad. Buď jsou opravdu policajti, nebo tam můžou mít někoho známého. Třeba ho sledují. Možná i odposlouchávají. Ať se svěří komukoli, můžou se to dozvědět. Kromě toho byl Ajták povahou spíše samotář a své problémy rád řešil sám.

Vzal si do postele svůj soukromý notebook, aby mu pomohl utřídit myšlenky. Byl to jeden z mála jeho výstřelků. Vrcholný model se šasi z lehkých kovových slitin, rychlým procesorem, přehnaně velkou pamětí i diskem, vysoce výkonnou grafikou a velkou výdrží baterií. Vzhledem ke své profesi měl počítač nadstandardně zabezpečený pomocí šifrování disku s nesmyslně dlouhým kódem, nejnovější antivirus i firewall. Firemní notas nebyl ani z poloviny tak dobrý. Nebál se svěřit mu své nejtajnější myšlenky, protože si byl dost jistý neprolomitelností jeho ochrany. Musí na to jít systematicky. Rozdělil své možnosti na jednotlivé varianty a připsal k nim výhody a nevýhody.

- Policie
- Poslechnout
- Ukrást peníze a zmizet
- Dělat ze sebe blbce
- Zmizet bez peněz
- Zbavit se jich

Nejjednodušší by bylo jim vyhovět, pokud by znal způsob, jak celou operaci provést, aniž by zanechal stopy. Rozhodl se nechat tuto možnost otevřenou pro další úvahy. Další logickou možností bylo nahlásit jejich počínání na policii nebo inspekci. V životě policejní průkaz neviděl, mohl být klidně zhotovený doma v tiskárně. Nicméně podle jejich chování usuzoval, že to nejsou úplní amatéři. I tuto variantu nechal zatím otevřenou. Utéct do zahraničí, ať už s penězi, nebo bez nich, nepovažoval za schůdné řešení. Nikdy nepobýval mimo domov déle než tři týdny v kuse. Může dát v práci výpověď nebo se začít chovat jako nespolehlivý blázen. Jenže kdyby se začal chovat nepředvídatelně, znamenal by pro ně vážnou hrozbu, což by je mohlo přimět k jeho odstranění. Zbývala extrémní varianta v podobě protiútoků. U ní bylo riziko nejvyšší. Na druhou stranu byla zatím jediná, kdy by mohl zůstat na svobodě ve svém zaměstnání a nemusel ze sebe nechat vymlátit duši. Když všechny ostatní metody zklamou, přichází na řadu násilí. Trochu ho zamrazilo. Uvědomil si, s jakým klidem přemýšlí o dvojnásobné vraždě jako o přípustném řešení své situace. Jenže oni mu přece vyhrožovali smrtí! Avšak na to, aby se rozhodl pro jednu z variant, měl zoufale málo informací. Sázky byly nastaveny hodně vysoko. Bylo nutné ty dva trochu zdržet a něco o nich zjistit. Také jim musí nějak říkat. Nejprve ho napadly přezdívky v podobě barev, jako ve filmu *Reservoir Dogs* od Quentina Tarantina. Jenže jméno by mělo něco vypovídat o svém nositeli. *Nomen omen*. Rozhodl se je označit jako pana Velkého a toho druhého, s trochou ironie, jako pana Drsného.

V jednom si udělal jasno hned. Zabít se od nich nenechá.

Praní špinavých peněz

Úterý 26. října

Muž, jehož pojmenoval Ajťák jako pana Velkého, rozjel praní špinavých peněz vlastně náhodou. Když opustil policejní řady, založil nejprve detektivní agenturu, ke které postupně přidal další, ne zcela legální aktivity. Výtěžky ze své činnosti potřeboval vyčistit, byť se jednalo o částku, pro kterou by dnes nesáhl ani do odpadkového koše. Peníze za své služby inkasoval na ruku v hotovosti.

Cash and carry, jak to ve správném zločineckém byznysu chodí. Jenže schovávat balíčky bankovek je nepohodlné a nebezpečné. Existuje velké riziko okradení, ztráty, fyzického poškození a spousta dalších potíží. Navíc je pro transakce v hotovosti stanoven ze zákona strop ve výši patnáct tisíc eur, do kterého spadá i vklad na vlastní nebo cizí účet v bance. Od tisíce eur jsou finanční instituce povinny klienty identifikovat, aby se zamezilo rozměňování větších částek na menší.

Finanční instituce sledují i menší převody a vklady, než je zákonný limit, pokud v nich vzbudí podezření. Zaměřují se zejména na odchylky od běžného chování jednotlivých klientů. Hledají transakce, kde je problematické identifikovat účastníky, převody, jež nejsou pro daného zákazníka typické, projevy nervozity nebo neobvyklý doprovod při hotovostních operacích. Podezření z praní špinavých peněz musí neprodleně nahlásit Finančnímu analytickému odboru ministerstva financí. Tento úřad rozhodne, zda předá podnět k trestnímu stíhání policii.

Pan Velký stál před problémem, jak proměnit igelitku plnou bankovek za legální prostředky na účtu, se kterými by mohl bez obav disponovat. Snažil se rozlousknout úplně stejný oříšek jako americká mafie v době prohibice, kdy její pokladny přetékal hotovostí z prodeje alkoholu, vydírání a nelegálních sázek. Podnikal na značně konkurenčním trhu s vysokou mírou zisku i rizika. Přesto se mu podařilo postupně vybudovat malý, ale úspěšný podnik.

Dva dny před setkáním s Ajtákem v parku se mu ozval jeden z jeho klientů se žádostí o schůzku. Sešli se v secesní kavárně v centru. Bylo to mimo špičku, takže měli soukromí na rozhovor. Tlumený hluk dopravy za okny překrýval jejich hlasy.

„Dobrý den,“ přivítal pan Velký svého zákazníka. Vstal od stolu a potřásl rukou. Sám se na místo dostavil čtvrt hodiny předem, aby měl rezervu pro případné komplikace po cestě.

„Dobrý den,“ pozdravil člověk, kterého znal jako Herrmanna. Nevěděl, jestli to má být křestní jméno, nebo příjmení. Vybavoval si ho z předchozích obchodů jako trochu náladového, nicméně spolehlivého partnera. Občas mu musel

vysvětlit omezení jejich oboru, protože očekával výsledky hned. Na druhou stranu zatím nikdy nesmlouval o výši provize ani nevyhrožoval fyzickým násilím. Mluvil s téměř nezatelným měkkým přízvukem někoho, pro něhož není čeština rodný jazyk, ale kdo ji používá denně po mnoho let a dává si pozor na správnou gramatiku. Středně vysoká postava, střední věk, slušné, ale nikterak nápadné oblečení. Na první pohled vypadal jako manažer na schůzce s obchodním partnerem, což také byl. Pan Velký ho tipoval na bývalého příslušníka některé z tajných služeb, takže se ho moudře nepokusil sledovat ani o něm sbírat informace. Vycházel z předpokladu, že by se o tom Herrmann dozvěděl, což by mohlo narušit jejich doposud skvělé vzájemné vztahy, případně také jeho vlastní tělesnou integritu. Po obvyklých banalitách na úvod a objednání espressa pro pana Velkého a café latte s dvojitou mléčnou pěnou a čokoládou pro Herrmanna se dali do práce.

„Musím vás pochválit za spolehlivost, s jakou jste přistoupil k našim dvěma posledním zakázkám,“ mazal Herrmann med kolem úst panu Velkému, jenž se spokojeně tetelil.

„Dělám, co je v mých silách,“ odpověděl skromně.

„Kdyby tak všichni plnili své závazky alespoň z poloviny jako vy. Obchod by byl mnohem snazší a naše životy jednodušší,“ básnil Herrmann.

„Děkuji. Vážím si vaší spokojenosti.“

„Rád bych naši spolupráci prohloubil. Ty předchozí zakázky byl jen takový test.“

Pan Velký se zarazil. Pokud bylo dvacet milionů test, co je pak opravdový obchod? Herrmann se usmál nad jeho překvapeným výrazem. Pomalu uskrával kávu s malíčkem vytrčeným do strany, jako nějaký zdegenerovaný šlechtic. Bavilo ho lidi napínat. Když ho nechal dostatečně vycukat, vytáhl z náprsní kapsy zlaté pero a napsal na obal od cukru číslici 300. Otočil papír k panu Velkému, počkal, než informaci vstřebá, a pak obdélníček spálil v popelníku na stole. Zahořel malým plamenem, aniž by vzbudil pozornost obsluhy nebo dalších hostů. Herrmann jeho zkroucený popel rozmělnil spodní stranou zlatého zapalovače. Pero i zapalovač vrátil elegantním pohybem zpět do náprsní kapsy černého obleku. Pan Velký si pečlivě prohlížel jeho obličej, zda v něm nenajde náznak, že se jedná o vtíp. Nic takového neobjevil. Jen stín pobavení.

„To poněkud přesahuje naše současné kapacity,“ prohlásil váhavě pan Velký. „Je mi to jasné. Bohužel, zrovna nám vybouchnul dosavadní partner, a proto se musím spolehnout na vás.“ Partner opravdu vybouchl. Snažil se odkrojit z práných peněz větší část, než mu náležela. Když to Herrmann zjistil, nechal pod jeho vůz připevnit dvě kostky starého dobrého Semtexu H. „Nechte si to projít hlavou,“ dodal. „Ozvu se vám za pár dní, ale byl bych vám opravdu vděčný, pokud byste se této zakázky ujal. Zatím vám přeji hezký den.“ Položil na stůl bankovku a odešel, aniž by počkal na reakci pana Velkého. Ten zůstal na svém místě další půl hodiny. Jen tak tam seděl a mozek mu běžel na nejvyšší obrátky. Na tohle bude třeba vymyslet něco úplně nového. A bude se mu hodit ten programátor, kterého mu vytipoval jeho kontakt z bankovního sektoru.

Rozhovor v kuchyni

Čtvrtek 28. října

„Tak co, vezme to?“ zeptal se v noci u kuchyňského stolu zvědavě pan Drsný svého šéfa, pana Velkého. „Trochu se cukal. Myslíte, že fakt neumí po sobě zamést stopy?“

„Bylo by to lepší zejména pro něj. Musí se snažit.“

„A půjde do toho? Jak to vidíte?“

„Nechce se mu, jenže je to měkota. Necháme ho pár dní podusit a po další schůzce si dá říct.“

„Co když nás práskne?“

„Nemá co. Nezná nás, nic konkrétního jsme mu neřekli a věří, že jsme od policie.“

„To má teda štěstí, hošan. Jasně.“ Pan Drsný se poplácal přes podpažní pouzdro, ve kterém nosil automatickou pistoli Smith & Wesson M&P45. Vybral si ji pro velkou zastavovací schopnost. Má ještě jednu výhodu. Střílí jeden z největších podzvukových projektilů na světě, což umožňuje použít tlumič.

„Dozvěděl bych se to. Taková věc se neutají,“ uklidňoval ho pan Velký, jemuž se příliš agresivní přístup pana Drsného k řešení konfliktů nezamlouval. Věnoval spoustu času i peněz na udržování dobrých vztahů s bývalými kolegy

v řadách policie právě proto, aby mohl zůstat v pozadí a nemusel se uchýlovat k násilí. „Dáš si ještě kávu?“ zeptal se pana Drsného.

„Jo, díky. Nemáte k tomu něco tvrdšího?“

„Ne. Musí ti stačit ta káva.“ Pan Velký vstal a šel uvařit vodu na kafe pro pana Drsného a čaj pro sebe. Sám alkohol skoro nepil. Občas zašel na jedno s bývalými kolegy z kriminálky, ale to bylo tak všechno. Kdysi měl potíže s játry a odvykl si pít. Když se dal dohromady, už mu to ani nechybělo. Na čem opravdu ujížděl, byl čaj. Používal zásadně sypaný, nikdy ne čaj v sáčcích. Měl doma desítky kovových krabiček s různými druhy. Teď zrovna sáhl po stříbrné hranaté dóze s nápisem Williamson & Magor a logem modrého slona, ze které odměřil lžičku poctivého anglického Earl Greye, jemně parfémovaného olejem z kůry citrusových plodů, bergamotů.

„Zítرا ho budeš sledovat. Jen pro jistotu,“ řekl pan Velký, když si přisedl zpátky ke stolu. Jeden ze dvou hrníčků přistrčil svému hostu.

„O. k., šéfe.“

Nějakou dobu mlčky popíjeli své nápoje. Rád bych se teď ujistil, že je nám oběma jasná situace,“ pronesl po chvíli vážně pan Velký. „Buď se nám tahle zakázka podaří a budeme za vodou, nebo na ní shoříme. Jsi na to připravený?“

„Jo. To dáme.“

„Výborně, takže si rozumíme. Sleduj ho a nezapkej to. Naši klienti nemají smysl pro humor. Dobrou noc.“

„Dobrou, šéfe.“

Nedlouho poté, co pan Drsný odešel, se vrátila ze cvičení manželka pana Velkého. Otevřela dveře, hodila bundu přes opěradlo židle a vykročila energicky proti němu.

„To by mě zajímalo, co jsi tu dělal celý den,“ zaútočila na svého chotě místo pozdravu.

„Ahoj, Jano.“

„Tak co jsi tu celý den dělal?“

„Jak bylo na aerobiku?“

„Tak řekneš mi, sakra, cos tu celý den dělal?“

„Pracoval jsem.“

„Tak pracoval. Co je to za práci? Nic neděláš. Jen zabíjíš čas s tím idiotem. Že tu byl? Příznej se. Vidím tu hrnek od kafe.“

„Přidělal jsem ti tu poličku,“ snažil se pan Velký změnit téma hovoru. „To už jsi měl udělat dávno. Kolikrát jsem ti o ni musela říkat. Teď jako čekáš, že ti budu vděčná? Příště si ji radši přidělám sama, abych to nemusela poslouchat. Koukej, jak je nakřivo. A čím jsi utřel podlahu po tom vrtání? Doufám, žeš na to nevzal kuchyňskou utěrku,“ prohlížela si ho našťavaně. „Ne, podívej se do komory,“ bránil se mírně pan Velký. „Je tam mokrý hadr na podlahu. Suší se přes kbelík.“ „To si piš, že se podívám. Ale ne teď. Jsem unavená z práce,“ prohlásila a šla si vlézt do vany.

Pan Velký měl mírnou povahu, což bylo vzhledem k jeho způsobu obživy dost neobvyklé. Snažil se vyhýbat konfliktním situacím v profesionálním i soukromém životě a tyhle hádky ho obíraly o spoustu sil. Často přemýšlel, proč vlastně setrvává v manželství s někým, kdo o to zjevně nestojí. Jestli zvyk, neschopnost změnit způsob života, nebo strach být na stará kolena sám. Každopádně snášel její výpady trpělivě, až na těch několik málo případů, kdy ztratil nervy a začal na ni rvát. To pak měli několik týdnů tichou domácnost.

Aby toho nebylo dost, před dvěma měsíci se dozvěděl novinku o svém zdravotním stavu, která totálně změnila jeho hodnotový žebříček. Mladý lékař plný profesionální úcty mu v ordinaci s vysokými oprýskanými okny sdělil neradostnou skutečnost, že umírá. Formuloval to poněkud jinak, ale pan Velký byl odborník na destilaci pravdy z nekonkrétních tvrzení. Položil lékaři několik kontrolních otázek a odpovědi si ověřil v jiné nemocnici. Výsledek se shodoval s tím, co mu pověděl onen mladý lékař. Má něco mezi třemi a šesti měsíci života v průměrné kvalitě a poté nějakou dobu na lůžku, kde se odborníci pokusí prodloužit jeho pobyt na tomto světě, byť za poněkud nepříjemných podmínek. Pan Velký byl racionálně zaměřený člověk. Nesnažil se smlouvat s nějakou vyšší autoritou o svůj život. Prožil hezké věci, měl rodinu, se kterou byl svého času šťastný, a práci, kde ho uznávali jako odborníka, a teď měl tolik štěstí, že si mohl své zbývající dny naplánovat. Navíc získal jeden bonus. Přestal se bát smrti, daní i vězení. Nic z toho už pro něj nepředstavovalo hrozbu. Měl strach jen z promarněného dne. Chtěl ještě naposledy zažít vzrušení z lovu a zajistit rodinu do časů, které přijdou po jeho odchodu. Z rádia na lince mu k tomu

zpíval Johnny Cash, jak spadl do ohnivého kruhu a, zatímco klesal dolů, plameny šlehalo výše.

Ourada

Pátek 29. října

Komisaře odboru daní a praní peněz Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování Kropáčka oslovovali jeho „klienti“ různě. Někdy mu říkali postaru „pane vyšetřovateli“ nebo „pane rado“, což mu vždy připomnělo radu Vacátka. Správně se jeho funkce nazývala „policijní orgán“. Sám tento výraz nepoužíval, neboť evokoval představu jednoho orgánu, se kterým nechtěl být srovnáván. Kolegové mu za zády říkali „Ourado“. Nevadilo mu papírování, a naopak nesnášel fyzické projevy své profese v podobě střelby nebo honiček v autě. Zbraň nosil jen z nutnosti a řídit nechával své kolegy, přestože se pokaždé bál, pokud neseděl sám za volantem. Většina kolegů ho měla ráda pro nekonfliktní přístup. Před dvanácti lety přestal kouřit cigarety, před osmi lety dýmku. Od rozvodu žil sám, se dvěma dospělými dětmi se vídal jen zřídkka, na což si občas postěžoval. Na policii pracoval proto, že věřil tomu, co dělá. Spoléhal se na rutinu, neměl rád náhody a vyznal se v lidech. Byl dost inteligentní na to, aby si uvědomoval své limity, a dost starý, aby si nemusel na nic hrát. Měl ve zvyku upřít na své klienty dlouhý pátravý pohled, při kterém měli pocit, že jim vidí až do žaludku. Většina z nich se po pár hodinách rozpovídala. Pokud něco vysloveně nepohnojí, mohl by to do dvou let dopracovat na vrchního komisaře. To mu bude 54 let.

Nedávno mu svěřili nový případ, což byl důvod, proč trčel skoro sám pozdě večer v práci. Nějaká nová partička si zřídila živnost v oboru praní špinavých peněz. Pokud měl někdo balík bankovek v bodě A, který potřeboval přetransformovat na legální prostředky na účtu v bodě B, pomohli mu tihle dobrodinci obejít kontrolní mechanismy bank a finančních úřadů. Na jejich činnosti nebylo nic nového. Jen ho znepokojovala jejich prozatímní nepolapitelnost. Nejednalo se o žádné finanční Einsteiny, ale zjevně toho spoustu věděli o konspiraci, protože je nikdo nebyl schopen identifikovat nebo jen navést nějakým směrem. Brali

menší až střední zakázky za rozumných podmínek a platili své účty včas. Doposud se nikdy neuchýlili k násilí s výjimkou pár facek nebo verbálních hrozeb. Drželi se při zemi a zatím jim to vycházelo. Jenže Ouřada věděl, že každý časem udělá nějakou chybu. Z nenasytnosti, nepozornosti, nebo prostě náhodou, každý bez výjimky k sobě časem přivábí pozornost. V tu chvíli zavětrí a vyrazí po nich jako ohař. Považoval sám sebe za zdatného stopaře. Uděláš chybu, a už se vezeš. Nikdo nemůže chodit v jeho revíru, aniž by po sobě nezanechal stopy.

Pan Drsný

Pátek 29. října

Panu Drsnému by nejspíš Ajtáková přezdívka příliš nevadila. Vyžadoval od svého okolí respekt, přesto a možná proto, že neměl nejvyšší postavu. Rád nosil v létě vypasované tričko bez rukávů, aby vynikly jeho vyrýsované svaly. Rozděloval svůj čas mezi posilovnu, střelnici a sportovní klub ultimátních zápasů, kde ho brali trochu jako zábavného magora a trochu se ho báli.

Zamlada nepatřil mezi příliš oblíbené ani mezi učiteli, ani spolužáky. Škola mu moc nešla a často ho chytaly záchvaty hysterického vzteku. Částečně se uklidnil, když svoji agresivitu začal vybíjet na řeckořímském zápase. Z týmu ho za pár měsíců vyloučili pro nesportovní chování, ale to už se mu podařilo zjednat si násilím úctu mezi spolužáky. Nebyl úplně hloupý, takže to nikdy nepřehnal, a nakonec zvládl s odřenýma ušima odmaturovat na strojní průmyslovce.

Po základní vojenské službě se přihlásil k policii, protože mu to přišlo jako logické místo pro uplatnění svých schopností. Pan Velký, který v té době působil jako kriminalista, si ho za čas vybral do své skupiny, kde hrál pan Drsný roli zlého policajta. Společně jim to perfektně fungovalo až do doby, kdy se provalil vedlejšák pana Drsného v podobě vymáhání pohledávek. Odešel dobrovolně od policie, aby se vyhnul stíhání. Po dvou letech nepříliš úspěšné živnosti se dozvěděl, že jeho bývalý šéf také opustil řady ochránců veřejného pořádku a zakládá detektivní agenturu. Přihlásil se mu a pan Velký ho po určitém váhání vpustil k sobě na palubu.

Pan Velký byl kompas, pan Drsný kladivo. Podobné typy lidí jsou všude ve světě. Kdyby se narodil ve Velké Británii, mohl se stát členem elitních jednotek SAS nebo profesionálním fotbalovým rváčem. Měl podobný život jako princezna Diana, hořel jak svíce ve větru.

Informace

Pátek 29. října

Ajták potřeboval získat nějaké údaje z netu, ale nemohl je stahovat z domova. Každý poskytovatel připojení data, která přes něj tečou k jednotlivým zákazníkům, více či méně sleduje. Vzal si proto svůj extra notebook a vyrazil do města. Uvelebil se na lavičce před pizzerií a našel v počítači bezdrátové připojení k internetu, které restaurace přes wi-fi poskytovala svým zákazníkům. Vysílač měl jako vždy trochu přesah, takže bylo možné se na něj naladit i venku na ulici. Podobná připojení jsou k dispozici i v nákupních centrech, kde je ovšem doprovází také zvědavé oko kamer. Proto si Ajták zvolil chladnou outdoorovou lavičku. Připojil se pro jistotu přes anonymní proxy server ve Spojených státech. Díky tomu se nedal jeho počítač zpětně identifikovat.

Jen tak pro zajímavost zadal do hledání poznávací značku auta, se kterým odjeli pan Velký a pan Drsný. Vyhledávač mu nabídl řadu zcela nesmyslných výsledků, jako třeba text zákona o odpadech nebo hodnocení energetické náročnosti budov. Ani trochu ho to nezklamalo. Něco podobného očekával. V Čechách není na rozdíl od USA registr motorových vozidel veřejně přístupný.

V práci nahlásil nemoc a čerpal z pěti dnů neoficiální nemocenské, kterou mu umožňoval jeho nadnárodní zaměstnavatel. V jeho postavení se neočekávalo, že by se někdo vyhýbal práci fingováním nemocí. Úkoly bylo z dlouhodobého hlediska nutné plnit bez ohledu na nemoc nebo dovolenou. To platilo obvykle, ale teď nastala mimořádná situace, kdy se mu kariérní postup zdál naprosto nedůležitý ve srovnání s průšvihem, do kterého se řítit.

Snažil se najít na internetu nějakou stopu. Podobný případ vydírání pracovníka banky. Trestnou činnost policistů. Všechno k praní špinavých peněz. Postupy, trestní sazby, cokoli, co by mu pomohlo k rozhodnutí. Nic zásadního nezjistil. Smazal v notebooku historii prohlížení, bod připojení k bezdrátové síti i dočasné soubory internetu. Škoda, že není zázračný hacker s přístupem do zabezpečených databází. Jako ve filmu. Nebo bývalý voják z elitní protiteroristické jednotky. Jenže to všechno jsou jen nereálné preludy zábavního průmyslu a on byl jen obyčejná kancelářská krysa. Nevěděl, co má dělat, nebo na koho se obrátit se žádostí o pomoc. Doufat, že narazí na schopného a nezkorumpovaného státního úředníka, který mu zachrání život, považoval za naivní. Nezbyvalo mu než čekat, jak se situace vyvrbí, a řídit se příkazy těch dvou. Rozhodl se zatím předstírat spolupráci a zbytečně je neprovokovat.

Schůzka u stadionu

Pondělí 1. listopadu

Za tři dny zazvonil Ajťákovi mobil. Obvykle skrytá čísla nebral, ale tentokrát se ho neodvážil ignorovat.

„Ano?“ ozval se nejistě.

„Dnes v šest večer na parkovišti u stadionu,“ sdělil mu instrukce cizí hlas.

„Já nevím, jestli to stihnu,“ smlouval Ajťák.

„Na konci u výjezdu,“ dodal hlas a zavěsil.

„Sakra,“ pronesl Ajťák do hluchého mobilu.

„Copak, honí tě nějaká pipina?“ popichoval ho kolega z vedlejší kukaně.

„No jo, znáš to,“ odpověděl neurčitě.

Sakra, sakra, sakra!!!

Večer na parkovišti u městského stadionu zastavil svoji červenou felicii s logem olympiády v Atlantě na vzdáleném konci přímo pod lampou. O víkendu začal platit zimní čas, takže byla ve tři čtvrtě na šest venku tma jako v pytli. Sodíkové výbojky vrhaly světlo na prázdný asfalt s nesmyslně úzkými parkovacími

místy, jež definovala norma z roku 1987, kdy silnicím kralovala Škodivka 105 a její nástupce Favorit byl ještě prototypem. Zima se blížila a její vlhký, studený dech se mu zaryl pod bundu, jakmile vystoupil z vozu. Ideální kulisy pro osudový rozhovor s někým, kdo se může stát jeho zaměstnavatelem, vrahem nebo obětí. Jako v dotazníku. Zaškrtněte svoji odpověď, lze zvolit i více variant najednou. Dlouho se nic nedělo. Žádné auto neprojelo kolem, nikdo se neplížil křovím za chodníkem, ani žádný náhodný chodec si ne zvolil tuto část města pro večerní procházku se svým čtyřnohým miláčkem. Asi mě chtějí provéřit, napadlo Ajťáka. Nebyl to ten typ lidí, kteří vás pozvou na rande a pak si zapomenou přerídit hodinky. Nejspíš mu ani nepošlou esemesku, že mají zpoždění, ale že se nemá bát, protože už jsou na cestě. Pravděpodobně si ho z dálky prohlíží a slídí po okolí, zdali s sebou nepřivedl nějaké kamarády. Vzpomněl si na písničku Přišli, Jano, k nám, kterou zpívali v dětství na táborech:

„V zelenom háju, cirarara juchacha, na ťa čekajú,
tam ťa, Jano, tam ťa, Jano premylený, tam ťa zabijú.“

Jano měl zdravé sebevědomí a šavlenku ocelovou, ale čert ví, jak to s ním tenkrát dopadlo. Ajťák s sebou nenosil žádné ostré kovové předměty a stejně tak jeho sebevědomí by v tuhle chvíli neodstrašilo ani dítě, které by sem zabloudilo cestou z družiny. V půl sedmé už byl promrzlý na kost. Všechno to čekání trvalo nekonečně dlouho, celé věky. Když se chystal nasednout do auta a přesunout se domů do tepla, někdo na něj zezadu promluvil.

„Jsi sám?“

Ajťák leknutím nadskočil a prudce se otočil kolem své osy. Ten parchant umí chodit fakt potichu. Bude si to muset pamatovat. Pana Drsného scénka očividně pobavila. Rád lekal své spoluobčany.

„Ne, vzal jsem si s sebou kamarády,“ odsekl naštvane Ajťák.

„Tak hele, mladej, nejsem zvědavěj na tvoje kecy. Přišel jsi sám?“

„Jo, jsem tu sám.“

„Dobře. Už se nikdy nepokoušej bejt vtipnej, nebo ti nakopu zuby do krku.“

Ajťák na to v zájmu svého chrupu neodpověděl, i když ho napadla spousta trucovitých hlášek.

Pan Drsný mu podal flash disk.

„Tady máš seznam účtů, který zřídíš. Máš na to tři dny. Tuhle věc pak smažeš a rozbiješ kladivem. Je ti to jasný?“

„Kolik je těch účtů?“ zeptal se nejistě Ajták.

„Mraky.“

„Jak, mraky?“

„Stovky.“

„To se nedá stihnout za tři dny. Víte, kolik času trvá založit jeden účet?“

Pan Drsný se zasmál. „Právě proto jsme nešli na přepážku, ale za tebou. Ty už si s tím nějak poradíš. A ještě jedna věc. Ne aby tě napadlo si něco z těch peněz ulejt. Jestli nepřijde všechno do poslední koruny, najdu si tě a uříznu ti koule, ty jeden šmejde.“

Ajták se zachvěl strachem. Ten člověk je psychopat.

„Kolik peněz se bude převádět?“ zeptal se ho.

„Asi tři sta mega,“ odpověděl mu pyšně pan Drsný.

„Co? To je blbost. To nemůže vyjít. Všechny alarmy začnou kvičet.“

„Ty to zvládneš, protože jinak tě vlastnoručně sejmu.“

„Váš kolega říkal něco o vězení,“ namítal Ajták.

„On je moc měkkej. Buď to sfoukneš a něco ti z toho kápne, nebo budeš studenej jak kuře ze samošky. Kapišto?“

To je fakt idiot. On se snad dívá na nějaké mafiánské filmy, napadlo znepokojeného Ajtáka.

„Jo jasně, rozumím. Kdy to chcete spustit?“

„Brzo. Tak rozum do hrsti, ať neuděláš nějakou kravinu,“ rozloučil se s ním pan Drsný a odešel do tmy. Ajták zůstal stát pod lampou v rohu parkoviště s malým stříbrným USB diskem v ruce. Byl to ještě větší průser, než původně čekal. Při takhle velké částce se ho po akci budou chtít zbavit. Navíc se ten génius ani slovem nezmínil, jak velická by měla být jeho odměna, nebo kdy a jak mu ji vyplatí. To znamená, že žádná neexistuje. Sakra. Je jim jedno, jestli k němu povedou stopy, protože skončí někde v sudu s kyselinou.

Mraky na nočním nebi porodily déšť, který se snášel skrze paprsky lamp na parkoviště. Ajták nasedl zpět do studeného auta a vyrazil s hlavou plnou chmurných myšlenek domů.

Pan Drsný se obloukem vrátil ke svému autu, kde počkal na pana Velkého, jenž kroužil po okolí jako protisledovací hlídka. Pozoroval odjíždějícího Ajtáka a několikrát pomalu obešel přílehlé ulice, zda v nich třeba nezahlédne dvojice čekající v zaparkovaném autě nebo podezřelou dodávku. Poté, co se ujistil, že Ajtáka nikdo nedoprovázela, sešel se s panem Drsným v autě.

„Tak co, jak to proběhlo?“ zeptal se svého kolegy.

„Nejdřív si hrál na vtípálka, ale potom pochopil, že mu nic jiného nezbejvá.“

„Dobře. Hoď mě domů.“

Oba pánové mlčky projeli městem až k činžovnímu domu, kde bydlel pan Velký s manželkou. Obrátil se k panu Drsnému.

„Zítřka ho sleduj a přines mi odposlech z jeho bytu. Chci mít jistotu, že něco nevymýšlí.“

Pan Drsný kývl na souhlas hlavou. Vyčkal, až se zavřou dveře, a beze slova odjel.

Stopař

Pondělí 1. listopadu

V služebně kriminální policie seděl jako obvykle pozdě večer Ouřada za obstarožním počítačem a absorboval svou denní dávku záření ze starého béžového monitoru. Nějak se mu to všechno nechtělo líbit. Trousily se mu od různých lidí zprávy, že se chystá nějaký velký převod. Nikdo nevěděl kolik, kdo a jak, ale všichni se shodovali na mimořádné velikosti celé transakce. Pokaždé se najde někdo, kdo neudrží jazyk za zuby před svou přítelkyní, v hospodě, nebo kdo mluví do telefonu o věcech, které se mají jen šeptat do ucha. K tomu to děsné počasí. Kyčelní klouby mu rozežírala artróza, díky níž mohl dva dny dopředu předvídat všechny změny v atmosféře. Zima a vlhko ho ničily.

Pořád se snažil přijít na to, co se, do háje, na jeho dvorku může dívat. Měl rád pocit informovanosti. Nějaká velká rána, to tak. Žil sám, doma ho nikdo nečečkal, tak mohl kompenzovat dynamiku svých mladších kolegů vytrvalostí a delší pracovní dobou. Přece se nebude dívat na televizi, když život kolem něj je ten nejlepší nekonečný seriál prosyčený lidskými dramaty i akčními scénami.

Zašel si do kuchyňky pro kávu. Před časem jim jeden bývalý kolega, dnes úspěšný podnikatel, věnoval kvalitní automatický kávovar. Měl vestavěný mlýnek na zrnkovou kávu s volitelnou jemností mletí, nahřívání šálek, parní trysku na výrobu cappuccina a spoustu dalších funkcí, jež nikdo nevyužíval. Kávovar měl nastavené oba otočné voliče síly a množství kávy úplně doprava, jako zesilovač nějakého závislého rockera. Displej ukazoval nápisy „Extra velký šálek“ a „Extra silná chuť“. Výsledný produkt by většině normální populace způsobil srdeční arytmii a následný převoz záchrankou do IKEM. Policajti jeli dlouhé hodiny právě na tuto vysokooktanovou směs kofeinu a vody, na niž si jejich těla vypěstovala částečnou rezistenci, stejně jako organismus alkoholika na chlast. Ouřada doplnil nádobku v pravé části kávovaru vodou a nechal si vyrobit do svého téměř púllitrového hrnku tmavě černou hořkou tekutinu. Pil ji bez cukru, jen s trochou mléka pro snazší zpracování v překyseleném žaludku.

Vrátil se ke svému stolu. Pomalu usrkával kouřící kávu a přemýšlel, odkud vítr fouká. Psal si poznámky do kostičkovaného bloku se spirálovou vazbou. Jména, šipky, otazníky, nějaké škrtačky, dokud neměl pro dnešek dost. Po desáté večer umyl prázdný hrnek, vypnul počítač, kterého se za poslední tři hodiny ani jednou nedotkl, a zhasl v kanceláři světlo.

Sladký domove

Pondělí 1. listopadu

Ajták se blížil ve své veteránské felicii k sídlišti Prosek, které mu bylo posledních sedm let domovem. Paneláky ze šedesátých a sedmdesátých let doplnily supermarkety a administrativní budovy přilákané nedalekými zastávkami metra. Krtkem, jak podzemku přezdívali místní, trvala cesta do středu města slabých patnáct minut. Díky poloze na náhorní plošině zde oproti centru panovalo chladnější podnebí s výrazně čistším vzduchem. Všechny okolní ulice se jmenovaly po různých severočeských městech, což mu přišlo jako zajímavá shoda okolností, neboť sám ze severních Čech pocházel. Nevýhodou prudkého ekonomického vzestupu obyvatel sídliště byl enormní nárůst počtu aut, která se snažili jejich majitelé vecpat do všech možných i nemožných skulin.

Parkovalo se tu ve dvou řadách za sebou, přičemž vozy v druhé řadě neměly zařazenou ruční brzdu, aby je řidiči těch z první řady, u chodníku, mohli odtlačit stranou. Občas na to někdo zapomněl. To se pak sídlištěm rozléhalo dlouhé minuty smutné troubení polapeného vozu žadonícího o vysvobození.

Panelové domy si oblíbili přistěhovalci z východních Čech, východní Evropy i východní Asie. S oblibou sem také jezdili příslušníci městské policie, neboť jim nedostatek parkovacích míst umožňoval splnit plán výběru pokut rychle a bez zbytečného přejíždění, stejně jako vykradači aut, kterým se zas líbil velký výběr rádií a množství únikových tras. Ajták už si zvykl na pravidelné návštěvy policejní služebny přes ulici, kde ho vlídně přijali a vyslechli, co mu zas z auta ukradli nebo v něm zničili. Několik pachatelů policie překvapivě dopadla a to pak Ajták dostal předvolání k soudu s nějakým feťákem přebývajícím o dvě ulice dál, kde výsledkem jeho vystoupení byla věta do zápisu: „Vypovídá stejně jako v protokolu ze dne...“ Bylo to divné sídliště, ale mělo své kouzlo a on ho přijal za svůj domov.

Odbočil před nadzemní zastávkou metra připomínající Vítězný monument Saddáma Husajna v Bagdádu a znovu za roh podél parku Přátelství, u něhož se pokusil zaparkovat. Jeho felicie nebyla vybavena posilovačem řízení. Po několika bouchnutích do aut před a za ním se mu to konečně podařilo. Na obou stranách zůstala mezera zvrší pár decimetrů. Prošel po chodníku, na němž kvásilo množství podivného peckovitého ovoce, které nikdo nejedl ani neuklízal. Odemkl dveře do vchodu. Téměř se srazil se starším pánem, mířícím vyvenčit svého pudla.

„Ahoj, přijel jsi za rodičema?“ přivítal ho rozradostněně cizí muž.

Ajták pochyboval, že by je kdo z místních poznal. Jejich loviště se nacházela sto kilometrů daleko a zde ho navštěvovali jen velmi zřídka.

„To je ale doba, co jsem tě neviděl,“ dodal penzista vesele.

„Dobrý večer,“ pozdravil ho Ajták nejistě a prosmýkl se dovnitř, aby se vyhnul další konverzaci. Občas se mu zdálo, že se na něj cizí lidé podezřele usmívají, ale když s nimi nezapředl rozhovor, většinou mu dali pokoj. Tu a tam měl dojem, že si myslí, že by měl ze vzájemného setkání mít dobrý pocit. Po čase usoudil, že si ho pletou s někým, kdo tu dřív bydlel. No co, lepší, než aby na něj

domorodci plivali. V sedmém patře odemkl bezpečnostní dveře čtvrté třídy se spoustou závor na všechny strany. Koupil je levně i s bytem. Předchozí majitel si nejspíš potrpěl na soukromí.

Nepoddajný vstup donutil před několika dny pana Drsného, aby riskoval slávně ze střechy paneláku, když instaloval do obýváku štěnici. Její vysílač s krátkým dosahem mířil na lampu dole u chodníku. Pod krytem se nacházel přijímač s nahrávacím zařízením zapisujícím na pevný disk všechny zvuky v bytě. Zařízení neumělo záznam filtrovat ani odesílat dál. Pan Drsný musel jednou za několik dní nad ránem osobně navštívit sídliště, vyměnit disk a odvézt ho k poslechu na svém počítači. Nesnášel tyhle výlety, protože zatím nevynesly žádné užitečné informace kromě Ajťákových oblíbených rozhlasových stanic a televizních pořadů. Subjekt nikomu nevolal a většinu času trávil u počítače, do kterého se jim nepodařilo kvůli neobvykle vysokému zabezpečení dostat. Existují sice programy, které analýzou zvuku vydávaného klapotem prstů na klávesnici dokážou reprodukovat psaný text, ale oba pánové je neměli k dispozici a stejně by se nic nového nedozvěděli. Tedy s výjimkou průběhu počítačových her.

Ajťák vkročil do bytu, čímž spustil citlivý mikrofon namontovaný v zásuvce pod sedačkou. Harddisk v lampě se roztočil. Zaznamenal splachování toalety, mytí rukou, vaření vody na čínskou polévku Yum Yum a album Tisíc sluncí od skupiny Linkin Park. V něm zaniklo škrábání Ajťákovy reklamní propisky do bloku, když si ujasňoval myšlenky z dnešního dne. Zápisník nosil v tašce na notebook, kterou si držel blízko u těla, a proto ho pan Drsný při své horečce návštěvě neobjevil. Stejně by se z něj nic nedozvěděl. Ajťák škrabal tak strašně, že text nebyl schopen často přechít ani on sám.

Ještě více peněz

Úterý 2. listopadu

Pan Velký seděl na židli v zadní části luxusní restaurace, kde čekal na svého zákazníka. Přestože cítil, že by asi měl, nebál se ho. Herrmann se většinou

choval naprosto racionálně. Chtěl poskytnout finanční službu a byl ochoten za ni zaplatit odpovídající částku. Tím se lišil od některých jejich předchozích klientů, kteří cítili potřebu dávat na odiv bohatství v podobě drahých aut nebo zlatých řetězů kolem krku a v každém jejich gestu byla jasná fyzická výhrůžka. Musel s nimi jednat za přítomnosti pana Drsného, aby vykompenzoval jejich široká ramena a faldy na zátylku vyholených hlav. Neříkal jim klienti, ale pacienti. Pan Drsný to zkrátil na pacoši.

Dnes měl jeho kolega volno. Nemělo smysl ho nechávat bloudit po okolních ulicích. Předpokládal, že jeho dnešní partner se o protisledovačku postará. Restauraci vybíral také on. Nejspíš si mapoval luxusní podniky, protože nikdy nenavštívili tentýž dvakrát. Vždy si nechal doporučit jejich specialitu a k ní nejlepší víno. Jedl pomalu, jako by jídlo analyzoval a srovnával s předchozími vzorky. Na závěr každý zaplatil svůj účet. Dnes zvolil restauraci vyskytující se již řadu let v první desítce nejlepších podniků v Čechách. Černé textilní tapety na zdech rezonovaly s černými deskami stolů, jež ladily s potahy židlí v barvě cappuccina a na zakázku vyrobenými svítidly se stejným barevným odstínem. Navzdory odeznívající krizi měl podnik obsazenu většinu stolů. Movití turisté hovořící německy, párek hezkých, vzájemně se obdivujících hochů s americkým přízvukem v kostkovaných svetrech, ruská rodinka s jedním rozmazleným frackem a kandidát na primátora s přítelkyní. Číšnice postříkala prázdný uklízený stůl čisticím prostředkem z rozprašovače a pečlivě ho otřela sněhobílou utěrkou. K panu Velkému se donesla citronová vůně, která na chvíli překryla směs libých pachů z mořských plodů a olivového oleje. Hudba z nenápadných reproduktorů zněla dostatečně nahlas, aby přehlušila decentní rozhovor vedlejších hostů, avšak nerušila konverzaci u vlastního stolu. Frankie Sinatra zpíval o cizincích potkávajících se v noci a vyměňujících si pohledy. Pan Velký usrkával nealkoholický aperitiv. Svě auto nechal v podzemním parkovišti. Seděl, trpělivě čekal na svého klienta a přemýšlel o detailech klíčového bodu celé operace, jak dostat hromadu hotovosti na účty v bance.

Půl hodiny po smluveném termínu se dostavil Herrmann. Odevzdal kabát hostesce, přijal od ní číslo zatavené do laminovací fólie a bez omluvy přisedl k panu Velkému.